

Τρισάγιο στον μακαριστό Μητροπολίτη Λαρίσης κυρό Ιάκωβο Σχίζα

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου](#)

Τρισάγιο στο μνήμα του μακαριστού Μητροπολίτη Λαρίσης, Πλαταμώνος και Τυρνάβου κυρού Ιάκωβου Σχίζα τέλεσε ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιερώνυμος](#), με την ευκαιρία της συμπληρώσεως σαράντα ετών από την οσιακή κοίμησή του.

Σε κλίμα συγκίνησης και με την παρουσία πολλών από τους παλαιούς οικοτρόφους, τους οποίους ο μακαριστός είχε ενισχύσει πολυτρόπως στη διάρκεια των μαθητικών τους χρόνων, πραγματοποιήθηκε η προσευχητική σύναξη προκειμένου να τιμηθεί η μνήμη ενός σπουδαίου Επισκόπου και αδικημένου εκκλησιαστικού ανδρός. Ο μακαριστός είχε διακριθεί όπου κι αν είχε υπηρετήσει. Ειδικά στην Ιερά Μητρόπολη Λαρίσης διακρίθηκε για την δυναμικότητά του, που οδήγησε στην ολοκλήρωση της κατασκευής των μεγάλων Ιερών Ναών της πόλεώς μας μεταπολεμικά, με αποκορύφωμα τα εγκαίνια του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού Αγίου Αχιλλίου Λαρίσης το 1965 καθώς και τα εγκαίνια του Ιερού Ναού Αγίων

Κωνσταντίνου και Ελένης Λαρίσης την επόμενη χρονιά. Στα Συνοδικά του καθήκοντα επίσης διακρίθηκε, καθώς η ακατάβλητη πίστη του στο θεσμό της Ιεράς Συνόδου και η απόλυτη αφοσίωση του στο εκκλησιαστικό ήθος και τους πνευματικούς θεσμούς, τον έκαναν πολλές φορές να εμφανιστεί ακατάβλητος μαχητής στις συνοδικές συνεδριάσεις, μέχρι σημείου μαζί με τον μητροπολίτη Ελασσώνος Ιάκωβο να έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο στη διεξαγωγή των περίφημων εκλογών Μητροπολιτών του 1965, που η Πολιτεία ενώ αρχικά προσπάθησε να εμποδίσει, αναγκάστηκε τελικά να αναγνωρίσει.

Οι παριστάμενοι στο Τρισάγιο μαρτυρούσαν το ήθος του, την ασκητικότητά του, την καταφρόνηση του εαυτού του και του προσωπικού συμφέροντος, καθώς και το απόλυτο ενδιαφέρον για τους άλλους. Επίσης μαρτυρούσαν την αγάπη του, τη συγχωρητικότητά του και την ανοχή του, ιδίως σε όσους τον πίκραναν και τον προσέβαλαν. Αυτά τα στοιχεία κατεγράφησαν ως χαρακτηριστικά του μακαριστού Ιακώβου και τον αναδεικνύουν Μητροπολίτη αγιασμένης βιοτής, πεπαρησιασμένου ήθους και πρότυπο Επισκόπου στον 20ό αιώνα.

Ο μακαριστός μπορεί να συκοφαντήθηκε, μπορεί να διώχθηκε, μπορεί να υποχρεώθηκε σε παραίτηση από το στρατιωτικό καθεστώς 21 Απριλίου 1967, όμως διέσωσε το επισκοπικό ήθος, διατήρησε την ενότητα της τοπικής μας Εκκλησίας και δεν προέβη σε πράξεις διχαστικές, σεβόμενος πέρα και πάνω απ' όλα την ενότητα του λαού μας και την κοινωνική ειρήνη. Σε όσους τον γνώριζαν άφησε μνήμη Αγίου ανθρώπου, γι' αυτό και η εκκλησία της Λάρισας σεμνύνεται για το γεγονός ότι τον είχε Ποιμενάρχη της για οχτώ χρόνια. Θεωρείται μεγάλη ευλογία το γεγονός ότι τελικά τα οστά του αναπαύονται στη γη της πόλεως που με αυτοθυσία υπηρέτησε, αγάπησε και τελικά συνετέλεσε τα μέγιστα για την κατά Χριστόν προαγωγή της.

